

Publicerad 2014-05-02 15:03 av Hans Christian

Reflexioner och episoder ifrån ett 56-årigt liv med mycket lidande, och samtidigt med stunder av otroligt ljus. En journalistisk text, även om jag kommer av väva in lite poesi, här och där i kommande delar :o).

När det är dags för oss att gå... Vågar lägga ut den. Bytt nam

Vi har pratat om det sen några år min särbo och jag. Hon bor i Stockholm och jag i Göteborg, så vi ses inte så ofta. Vi vill inte bli idiotiska, menlösa vårdpaket, gifta med varsin syrgastub. Vi vill avsluta våra liv på ett roligt, sensuellt och värdigt sätt. Det svåra blir förstås, att förklara för våra nära och kära. Få dom att förstå och acceptera vårt beslut. Jag med PCD och hon med andra gradens KOL, samt svåra smärtproblem för oss båda. Men vi tänker inte gå förrän vi fått dem att förstå. Vi vet precis, hur vi skall gå tillväga. Det kommer att bli romantiskt värre. Över hundra ljus i hennes sovrum, ett för varje år vi fyllt. Med hjälp av tabletter och champagne, skall vi älska som när vi först träffades. Sängen skall vara fylld med röda rosblad. Och det är tur att det är en dubbelsäng! Ty, vad det gäller amorös påhittighet är S. ifrån en annan planet. Jag var lite över fyrtio, när vi träffades. Hon är ett år äldre. Jag trodde att jag under mitt liv, fått uppleva vad som kunde upplevas i sängkammaren. Men oj, vad jag hade fel! Jag hade efter många timmars vanda, ringt till henne på tåget. Jag frågade om hon ville, ta vår vänskap ett steg till så att säga. Jag kan än idag inte förstå, att jag vågade fråga. Hennes svar glömmer jag aldrig "Okej, då kör vi på det!" :o). Jag blev alldeles paff och tänkte stilla, att det inte var ett speciellt romantiskt svar. Taxin kom upprullande och ur klev denna blonda skönhet, med himmelsblå ögon. Jag reste mig upp ifrån stolen jag ställt utanför huset. Sen log hon och vi möttes i en kyss som fick grannarna att rodna. Sen fullkomligt slet jag in henne i huset. Vi sprang inne i huset och hamnade i gästrummet. Det var en varm sommardag, med åska i luften. Jag slet ner rullgardinen, för detta var mitt på dagen. Vad , som sen hände var helt makalöst, intensiteten enorm. Efter ett par minuter säger S. "Finns det ingen dubbelsäng, jag får inte plats här! Jo, svarade jag. Hon tog tag i mina ben och fullkomligt släpade in mig i sängkammaren. Helt galen! Vad som jag sen fick uppleva, var sånt som man kan läsa i veckotidningar om. Jag trodde fanimej, att jag skulle få en stroke! Åskan mullrade utanför, och blixtar lyste upp sovrummet. Det störtregnade också. Det var som om naturen ville vara i perfekt symbios med oss i sängkammaren. Det slutade med att vi båda svimmade. Och, sen satte hon bara igång igen. En sexuell energi, som jag aldrig fått uppleva. Ja, herrejävlar vad gött, som vi säger här i Götet. Fast för att återskapa detta vid min ålder. En sista gång. Så, måste jag nog be doktorn om både testosteron och Viagra. Alla kvinnor som passerat 50 och slutat lägga ägg, får ju östrogen. S. äter det. Vi män, hamnar ju också i ett slags klimakterium! Skall bli kul, att se läkarens min, när jag frågar :o). Och nu tillbaka till verkligheten. När jag var 19 år. Och detta är sant! En av mina bästa vänners mamma, hade kämpat mot skelettcancer i två år. Efter två omgångar av cellgifter, så orkade hon inte längre uthärda fysiskt och mentalt. Hon åkte ner till Köpenhamn och till Christiania. Där köpte hon tabletter. Cancern i hennes kropp kom tillbaka strax därefter. Hon kallade upp sina två söner till sjukhuset. Hon sa att någon tredje omgång cellgifter skulle hon inte klara av. De tog ett sista farväl av sin mamma. Doktorn hade sagt att hon troligtvis bara hade ett halvår kvar, trots ytterligare behandling ändå. D. kom hem till mig på kvällen och sa "I natt, kommer min mamma att dö." Han var förvånansvärt lugn, tyckte jag. När de ringde nästa dag från sjukhuset och sa vad som hade hänt, så blev han inte förvånad. Han var faktiskt lättad, och samtidigt stolt över sin mors styrka. Och hennes beslutsamhet. Det var i alla fall, vad han sa till mig. En annan historia: För cirka 17 år sedan låg jag inne 8 ggr under ett år på Danderyds sjukhus med fruktansvärda smärtor och kramper i en förstörd matstrupe. Jag var gift då och bodde i Sollentuna. För att få upp allt slem som hela tiden produceras i mina lungor, så

skaffade jag mig en ryggsträcksbänk. Där hängde jag i timmar rakt upp ner och tittade på en liten bärbar DVD-spelare . Slem kom det upp minsann, men en massa magsyra också. Den fullkomligt frätte sönder min matstrupe. Jag hamnade alltså på Danderyds sjukhus, och var extremt svår att smärtstilla. Narkosläkare tillkallades, som förvånades över hur glasklar jag var efter 10 sprutor morfin. "Det vi givit dig, borde ha sövt en elefant" sade han. Men jag hade fortfarande vansinnigt ont i matstrupen. Så jag fick mer tills smärtan avtog. Äta, kunde jag inte göra på två veckor, utan bara dricka vatten. De gav mig också hästdoser av Losec. Och blev efter ett år bra nog för att skrivas ut för gott. Jag fick sen gå hos smärtenheten på Danderyd i många år. Och efter alla dessa år, så kommer smärtan tillbaka om jag dricker en snaps på julafton. Jag sjunger ändå glatt med i snapsvisorna, och håller mig till vin. När jag låg på Danderyds sjukhus, så jag träffade en äldre man vid två tillfällen. Vi blev goda vänner, och låg i samma rum första gången. Han bodde bara hundra meter ifrån min lägenhet. Han gick upp varje natt, packade sin väska och gick ut i korridoren. En natt vaknade jag, när han öppnade dörren. Jag gick då upp efter honom och första gången så sa han: "Hej Jörgen, vet du när tåget kommer ?" Jag blev förvånad, men försökte sen förklara för honom var han var. Det gick ganska lätt, och han blev kolossalt ledsen, när han förstod. Jag tog honom till vårt rum och fick honom tillbaka till sin säng. Andra gången vi råkade hamna på samma avdelning, så var det mycket svårare att få honom klar i huvudet. Jag gick upp på natten, för att kissa och hittade honom i korridoren. "Hej Jörgen, skall du också med tåget?" frågade han. Jag fick ta hjälp av nattsköterskan, för att få honom i säng, han grät förtvivlat när han blev klar i huvudet. Några dagar senare kom han, mitt i natten in i mitt rum och väckte mig. "Jörgen, jag kan inte leva så här" sade han. Nej, jag förstår det svarade jag. En månad senare träffade jag hans fru utanför Ica-affären, hon såg ledsen ut. Hur mår din man ? frågade jag. "Han hoppade ifrån sjätte våningen, för en vecka sen. Men det var lika bra det, han blev bara sämre och sämre" svarade hon. Sen vände hon sig om och gick. Jag blev förstås chockad, men förstod och respekterade vad han hade gjort. Jag dömer ingen, ibland så blir livet för svårt att uthärda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hans Christian med Poeter.se id #26421 innehar upphovsrätten